

Aiva Birbele

TĀDA ES ESMU

Absolūti atklāts sievietes miesas stāsts, kurā tiek veikta pilnīga ķermeņa
inventarizācija un intīmo zonu bilance

DARBOJAS

ZANE

Sveicināti!

Mani sauc Zane.

Katru dienu steidzos uz darbu, traucos mājās, spraucos trolejbusos un drūzmējos veikalos. Tātad dzīvoju šeit un tagad.

Gaidot autobusu, izlasu kioska skatlogos žurnālu virsrakstus, kas aicina izvēlēties vislabāko diētu, visefektīvākos līdzekļus pret grumbām un celulītu. Es priecājos par krāšņajiem žurnālu vākiem un esmu gatava trīs reizes nedēļā apmeklēt sporta zāli, divas reizes nedēļā skriet un divas reizes apmeklēt jogas nodarbības. Apsolos kļūt par labāko mājsaimnieci, klājot īpašos svētku galdus ar pēc speciālajām receptēm gatavotiem ēdieniem, esmu sastādījusi karjeras plānu tuvākajiem desmit gadiem, kas paredz izglītošanos vēl neapgūtās prasmēs.

Pačukstēšu – esmu nobriedusi seksā baudīt pozas, kas sniedz visaugstāko lidojumu.

Beidzot es to izdarīšu! Ja būs, ar ko...

Es protams nelasu dzelteno presi, bet zinu, kas tur rakstīts. Tāpēc skaļi ironizēju par sievietēm, kas cenšas saglabāt mūžīgo jaunību, bet klusībā viņas apskaužu par uzdrīkstēšanos to pamēģināt.

Katru rītu es domāju, vai esmu apgērbusies atbilstoši augumam, laika apstākļiem, modes tendencēm un vecuma grupai. Aplūkoju sievietes sev visapkārt, kas tāpat cenšas izskatīties enerģiskas un apmierinātas, cik nu tas ir iespējams. Gan jau tāpat, kā es, viņas katru dienu šausta sevi, ka nepietiekoši pabaro savu ādu, bet pārāk labi baro savu vēderu.

Tad pienāk autobuss un es iekāpju, lai dotos mājup.

Parasts autobuss, parastie autobusa pasažieri, un kā parasti cenšos atrast atbalsta punktu, lai pavisam parasti skatītos uz ierasto ainavu aiz loga. Tad pilnīgi neparasti manas acis sastopas ar kādām citām. Tās pieder jauneklīm ap 18. Es novēršos, pasmaidu un domās draugiem.lv domubiedru grupā uzsāku diskusiju: Viņš ir 22 gadus jaunāks par mani. Vai jūs iesakāt turpināt šīs bezcerīgās, bet tik satraucošās attiecības?

Aiz autobusa loga redzamā pelēkā pilsētas ainava pārvēršas ziedu pilnā plāvā, kurā esmu atlaidusies kopā ar savu daiļo jaunekli, un raugoties zvaigznēs, viņš apgalvo, ka gadiem nav nozīmes, ka viņam es būšu pati skaistākā sieviete pasaulē līdz mūža galam.

Kad pasaules skaistākā sieviete uzmet skatienu jauneklim, viņš rāda uz brīvo sēdvietu un ar līdzjūtību acīs saka: „Sēdieties, kundzīt!”

Vai tiešām es jau izskatos tik veca?!

Liekas, tas bija tikai vakar, kad vīrieši piedāvājās uz ceļiem paturēt. Tagad, še tev – kundze! Kundzīte! Man likās, ka viss autobuss skatās, piekrītoši māj ar galvām – jā, jā, viņai noteikti derētu apsēsties, viņas gados nav viegli nostāvēt.

Paši sēdiet! Man ir tikai trīsdes..., četrdesm...

Nav svarīgi, cik man ir gadu!!!

Es nesēdos! Pat ar pistoli pie deniņiem mani nepiespiestu apsēsties.

Izlikos, ka nākošā ir mana pietura un izkāpu. Lepna un nesalauzta.

Visu garo ceļu gāju kājām, visu ceļu no manis neatkāpās doma – es izskatos veca, drīz

man ne tikai autobusā vietu piedāvās, bet zārkā gribēs iebāzt!

Ko nu, klimakss klāt?!

Nē! Nē. Tas nevar būt!

Spriganā riksī skrēju uz savu dzīvoklī piektajā stāvā. Trešajā man gandrīz sirds apstājās, ceturtajā krampis kāju sarāva, bet es nepadevos. Uz vienas kājas pielecu pie savām durvīm. Ir man vēl pulveris iekšā! Vajag tik saņemties.

Bet tiem tur, autobusā, es vēl parādīšu! Kundze! Ha. Nepaies ne tik ilgs laiks un tas puisēns knapi varēs busā ietrausties un savu alus vēderu divos sēdekļos ievietot. Tad es viņam teikšu – sēdies, onkulīt!

Un vispār, varbūt autobusā bija tumšs?!

Varbūt viņš bija brilles aizmirsis uzlikt, ko?

Varbūt viņš to neteica man, bet kādai citai līdzās?

Kad krampis kāju atlaida un sirds darbība stabilizējās, nostājos pie spoguļa. Drosmīgi sevi nopētīju.

Nu nav tik traki... Varbūt...

Tam džekam autobusā vajadzētu kompreses uz acīm paturēt, lai atšķirtu kundzītes no sievietēm, kuras varbūt vairs nav pumpurā, jā, tur nu jāpiekrīt, bet – viņas ir ziedi!

Jā, es esmu uzplaucis zieds! Esmu uzplaucis zieds. Esmu puķe.

Tā būs mana jaunā mantra.

Katru rītu nostāšos pie spoguļa un varonīgi to norunāšu desmit reizes.

Es esmu puķe.

Krāšņa, izplaukusi puķe.

Spuldzīti gan tur pie spoguļa vajadzētu tādu tumšāku.

Maigāku gaismu vajag, citādi līdzīga veikala uzlaikošanas kabīņu gaismām.

Jums nav tā bijis – ieraugāt veikalā kolosālu kleitu, izdodas to sev uzstiept, bet tad jūs palūkojaties uzlaikošanas kabīņu spogulī un sastingstat no šausmām? Kas tā par bāli zilganu radību?!

Tāpēc tās kabīnes ir pilnas ar atstātām drēbēm, jo sievietes panikā bēg projām. Velc ko gribi, tajā gaismā izskaties pēc ķēma!

Katrai sievietei vajag savu elektriķi! Tā gan. Gan spuldzīti ieskrūvē, lai gaišāks, gan saplēstos vadiņus atkal savieno tā, ka elektrība skrien...

Ar elektriķiem mani saista dziļi personīgas saites.

Mans pirmais puisis par elektriķi profskolā mācījās. Es tad jau studēju, bet tā saucamā gara gaisma nespēja izkonkurēt spuldzītes viņa acīs.

Reiz mēs braucām autobusā un es skatījos, kā vējš purina viņa kreklu un manī bija tāds īssavienojums! Uh...

Pēc tam viņš sāka ievilkt gaismu svešās mājās. Izrādījās, tik daudz sieviešu dzīvo „tumsā”!

Izšķīrāties. Tā ja. Paldies dievam, elektriķis nav vienīgā noderīgā profesija sievietes dzīvē. Filmās bieži rāda visādus varen seksīgus santehniķus, kas ienāk sievietes mājā

un iztīra trubas gan tiešā, gan pārnestā nozīmē.

Dzīve nav kino, bet pasapņot drīkst.

Nesen satiku to savu gaismas nesēju. Viņš bija kopā ar kaut kādu veceni! Viņa tagadējās „klientes” ir stipri tuvu pensijas vecumam. Prieks bija viņu satikt un uz to viņa brūti paskatīties. Tāds mierinājums, ka cita izskatās vēl sliktāk.

Es nepadošos. Es cīnīšos.

Kurš gan cits, ja ne es? Man ir ne tikai drosme, man ir pieredze uz skatuves. Bērnībā deju, jaunībā dziedāju, tagad teātri spēlēju.

Arī laika man pietiek, jo mani atlaida no darba.

Kā tāda lieka un pārakra krunka bosa pierē esmu izludināta no siltas vietiņas pie datora, kur desmit gadus sēdēdama, ne tikai apelsīna miziņu uz ciskām, bet kilogramu tauku uz dibena esmu dabūjusi. Iesūdzēšu bijušo darba devēju tiesā! Liek smuidrai sievietei dirnēt pie datora visu dienu līdz dibens izaug lielāks par ķebli. Kur arodbiedrība skatās? Atlaista un sakropļota, tāda es jūtos. Bet es nepadošos! Tagad man būs daudz laika sev. Sakopšos, sapucēšos, iesoļošu bijušā bosa kabinetā un lepni paziņošu, ka piedodu viņam, jo atlaišana man ir pavērusi jaunus ceļus vēl neiepazītās teritorijās. Tāpat tajā kantorī esmu jutusies kā iesprostota kūniņā, bet tagad esmu izšķīlusies kā taurenis! Viņi nevarēs iztikt bez manis. Man katrā rītā sapulcē bija kāds ierosinājums darba uzlabošanai. Pievērsiet uzmanību – katrā! Tā biju es, kas rūpējās par puķēm gan uz palodzēm, gan dobē pie ofisa. Es nesu svaigus ziedus un kārtoju tās kompozīcijās atbilstoši katra kolēģa horoskopa zīmei. Es vācu naudu dāvaniņām dzimšanas un vārda dienām un sagatavoju apsveikumu, ne tikai vārdos, es arī dziedāt varu, un pagājušajā reizē visus pārsteidzu ar vēderdeju. Kad mēs devāmies kolektīvajā piknikā, kurš būtu parūpējies par mērcītēm pie desiņām, par zaļumiem, par spēlēm un dziesmām. Tik jautri bija! Tagad, kad zvanu uz darbu, neviens neatbild.

Nekas cits neatliek kā skatīties uz sevi un prātot, vai ar mani viss ir normāli?

Kas notiek pasaulē, ko?

Ko man darīt ar savu ķermeni?

Mīļās dāmas, paceliet rokas, kuras lepojas ar vismaz vienu savu ķermeņa daļu? Galva neskaitās!

Un tagad paceļam rokas tās, kuras gribētu kaut ko mainīt?

Kura vieta jums, dāmas, sagādā vislielākās raizes?

Sāksim ar pamatu. Palūkosimies uz zemi. Tad mazliet augstāk.

Jā! Kājas.

Bet lai tās saredzētu, kas mums jāizdara?

Nepietiek ar zeķbikšu novilkšanu. Mums tās jānoskuj.

Tātad sāksu ar spalvām! Ar tā saucamo nevēlamo apmatojumu.

Vienīgais vēlamais ir uz galvas, tam jābūt garam, kuplam un spīdīgam, pārējo nost!

Nesen vienam vīrietim jautāju – iedomājies, kā būtu, ja arī vīriešiem būtu jāskuj kājas?

Un krūtis, un vēders?

Viņš atbild – bet jums jau nav jāskuj bārda! Ar tādu izteiksmi it kā bārda aizņemtu pusi no viņa ķermeņa. Mīļā pasaulīt, cik tad tur tās bārdas ir?!

Kāpēc tāda netaisnība?! Mums sievietēm jāiziet ielās ar plakātiem

„Par sieviešu un vīriešu spalvu vienlīdzību!”

Laiks fantāzijai.

Stāvu uz skatuves. Pār mani līst gaismas straumes, zāle pārpildīta, un gaiss vibrē no aplausiem. Man rokās epilators! Sievietes sadistiskais mīlnieks, pēc kura pieskārieniem trīs dienas sūrst miesa un dvēsele. Miesa cīnas ar iekaisuma procesiem, bet dvēselē deg tikai viens jautājums – kāpēc mēs nevaram dzīvot spalvainas un laimīgas?

Mans jautājums atbalsojas zālē un tur esošās sievietes vienoti sauc – brīvību spalvām! Tiešām, kāpēc runā par seksīgiem trīsdienu rugājiem uz vīriešu vaigiem, bet neko tādu nesaka par sieviešu kājām? Netaisnība! Šamējie var noauguši staigāt, bet mums jātup spalvu aizdambētā dušas kabīnē ar sagraizītām kājām un trulu žileti rokās? Par vīriešu un sieviešu spalvu vienlīdzību!

Zāle aplaudē. Es jau gatavojos sašķaidīt rokās turēto epilācijas moku rīku pret skatuves dēļiem, kad man rodas labāka doma. Vīrieti uz skatuves! Mēs jau sen to esam pelnījušas. Mēs viņu tā noepilēsim, ka viņš aizmirsīs sieviešu žurnālu gudrības par to, cik gludi skūtām mums jābūt. Vīrišķi tak salasās un visam tic! Diemžēl skatītāju zālē neviens vīrietis neatradās. Divi, kas bija, aiz bailēm mainīja orientāciju. Labi, iztiksim ar maketu. Uz skatuves tiek uznesta liela vīrietim līdzīga planšete un man rokās tiek iedota pātdz..., tpu, rādāmkociņš. Meitenes! Tagad jūsu vārds būs likums, un mēs kopīgi izstrādāsim rīcības stratēģiju un virzienus. Tātad – seja! Es iebakstu tur, kur būtu jāatrodas vīrišķīgiem vaigu kauliem un mērķtiecību izstarojošam žoklim. Zāle nespēj vienoties. „Visu nost!” „Mazu bārdiņu atstāt!” „Tikai bakenes!” „Bakenes nerullē!” Klusumu, dāmas! Ierakstīsim protokolā – sejas apstrāde pēc individuāli apstiprināta plāna. Laižam rādāmkociņu zemāk. Krūšu apmatojums. Sievietes smaida. Viena asprāte izmet – izepilēsim BMW! Jā! Lai vīrieša krūtis rotā viņa automašīnas logo. Mīļi, vai ne? Džekiem nav lieki jādzesē mute, lai pierādītu, kuram krutāks autiņš. Atrauj tik krekla krūtežu un viss skaidrs! Zemāk, zemāk – mirdz sieviešu acis.

Pacietību, dāmas. Vispirms metam viņu otrādi! Ko jūs sakāt par spalvainām vīriešu mugurām? Zāle vienoti vaibstās, es ar sarkanu zīmuli uzrakstu mugurai – no spalvām brīvā zona. Tagad ķeramies pie vēdera. Sievietes sāk apspriest personīgās dzīves intīmās detaļas ar blakussēdētāju. Saprotu. Man reiz bija mīlnieks ar tik seksīgu spalvu celiņu no nabas līdz ... Tātad uz vēdera atstājam tādu kā bultu, kura rāda virzienu. Uz leju, protams. Tad dodamies uz vīrietības templi. Atrotam rokas un aplūkojam apaugušo auglības simbolu. Zālē sēdošās sievietes koķeti ķīķina. Pēkšņi viena pielec kājās. „Meitenes, atcerēsimies par mūsu sievietības epicentru. Tā vietiņa ir pati maigākā un trauslākā, bet mēs tur skujam, epilējam un vaksējam tik ilgi un bieži, ka ne tikai sekss nav tīkams, pat apakšbikses bez sāpēm nevar uzvilkt!” Zālē iestājas negaisa sološs klusums, kurā dzirdami vientuļi šņuksti. „Esmu pilnīgi noepilējusies, bet viņš mani vienalga nemīl!” Šie vārdi kā zibens aizdedzina sieviešu mīlas ilgās sakaltušās sirdis. Dari to tā, lai viņš JŪT, tās kliedz un es paceļu epilatoru izšķirošajai cīņai. Bet kāpēc man to izbaudīt vienai? Mīļās skatītājas, iedomājieties sevi epilatora vietā! Mēs

esam epilatori. Roku vietā ir asmenīši un spalvu raujamās pincetītes. Acis redz vissīkāko spalviņu. Mutē ir sāpju remdinošs šķidrums, kuru varam izsmidzināt uz bailēs drebošās miesas. Bet varat arī neizsmidzināt! Mēs iedarbinām motoru. Mēs izraujam pirmo spalviņu. Vēl vienu. Mēs esam epilācijas Ferrari! Kad viena ieaugusi spalva nepadodas, mēs ieslēdzam turbo režīmu! Mēs virzāmies uz priekšu kā zaldātu rota džungļos! Mēs to varam! Mēs esam stipras! Esam nonākušas vietā, kur režīms jāpārslēdz uz intīmo zonu apstrādi. Tad es dzirdu pievilto un pamesto sieviešu elsas, kas lūdz: „Darām to! Ne spalviņas!”

Plēšam un raujam, līdz apkārt tuksnesis. Bet sāpes nepāriet...

Mierīgi ieelpojam. Izelpojam.

Atbrīvošanos no visiem matiņiem saucot par Sfinksas dizainu. Jābūt sfinksai, lai šito pārciestu, tas tiesa.

Es sev to nespēju nodarīt. Centos sevi iedvesmot, lasot, cik tie epilatori lieliski un fantastiski daudzveidīgi, katram dzīves gadījumam, katram ķermeņa izliekumam. Ar diskietiem, ar īpašajiem asmenīšiem īpašajām vietām, ar maināmajiem uzgaļiem un ar ledu.

Hm. Ar ledu...

Saprotu, ka pirms tam man vajag divas porcijas viskiju ar ledu.

Pēc tam epilatoru ar ledu.

Tā teikt – pirms iznīcini matiņus, atsaldē kājas!

Varbūt palūdziet to izdarīt savam vīrietim?! Esmu lasījusi tādu ieteikumu sieviešu žurnālos – ļaujiet viņam sevi noskūt. Ha. Gribi braukt, pats sev ceļu izroc!

Tagad pateikšu ko pilnīgi intīmu.

Meitenes, *Tā vietīņa* ir pati maigākā un trauklākā, pats mūsu sievietības epicentrs, bet mēs tur skujam un epilējam, vaksējam un veidojam dizainu tik ilgi un bieži, ka ne tikai sekss nav iespējams, bet pat apakšbikses bez sāpēm nevar uzvilkt! Un? Tad staigājam tādas – stringu striķis beržas no vienas puses, ataugušie rugāji no otras.

Zinātne ir radījusi bezspalvas kaķus un žurkas, bet ko viņi piedāvā cilvēkiem?

Mana kolēģe reiz atzinās, ka skuj tikai to vietu, kur vīrs aizmiegot roku uzliek. Tāpat tālāk nekustina. Uzliek un viss. Neesot ko lieki tērēt skuvekļus.

Kad tās spalvas nost, tad var apskatīt sevi kailu un neaizsargātu.

Esat ievērojušas, ka reklāmās sievietes ir radījumi, no kuriem visu laiku kaut kaut kas tek? Ja nepirksim tur reklamēto, pamodīsimies asiņainā gultā. Vai nedod dievs, iesmiesimies tā skaļāk – noplūde.

Ja dejosim baltās biksēs – mūs piemeklēs neatmazgājamas šausmas un kauns.

Kur nu vēl ārprāts, kas piemeklēs, ja izvēlēsimies nepareizo šampūnu! Visi puiši stāsies rindā pie tās, kas ar pareizo sevi izmazgājusi, bet tu tur stāvēsi ar saviem plānajiem matiem maliņā viena, nespīdīga un nevienam nevajadzīga.

Iedomājieties, ja nākotnes arheologi atraktu mūsu vannasistabas plauktiņus?! Viņi lasītu daļēji izbalējušos uzrakstus uz visādu formu un lielumu pudelītēm un secinātu, ka esam gan bijušas baisi radījumi, jo nācies cīnīties ar blaugznām sausos un nedzīvos

matos, ar dziļām krunkām novecojošā ādā. Kur nu vēl celulīts un vāji krūšu muskuļi! Īpašas problēmozonas uz ceļiem un elkoņiem, sasprēgājušas lūpas un papēži, lūstoši nagi.

Celulīts.

Tagad laiks ķerties klāt problēmai, kura ar milzu burtiem ierakstīta katras sievietes murgos – celulīts!

Šoreiz nelūgšu pacelt rokas tām, kurām ir celulīts.

Tāpat neatzīsies.

Vārds vien jau ko vērts, ne?

Celulīts.

Lai padarītu problēmu mazāku, mēs šo bedrīšu un iedobīšu veidošanos ādas virsmā saucam skaistākos vārdos – par apelsīna miziņas sindromu, mājas siera ādu, matrača fenomenu vai krusas graudu bojājumu. Medicīna palīdz atgriezties realitātē un to izskaidro kā sievišķo lipodistrofiju, edematozo adipozitāti vai deformējošo dermopannikulozi.

Lasu interneta padomniekā: „Par to, lai kājas, gurni, vēders un citas celulītam ļoti tīkamās ķermeņa daļas nenonāktu tā gūstā, jā rūpējas visu gadu.”

Paga, paga. Tā sievišķā lipodistrofija uzmetīsies ne tikai uz ciskām, bet arī citām ķermeņa daļām? Līdz pat sejai?

Mīļo dieviņ, tikai ne to! Es cīnīšos ar visiem iespējamajiem līdzekļiem pēc stingra plāna līdz absolūtai uzvarai.

Iegūglēju „pretcelulīta”. Ohoho! Pretcelulīta masāžas, krēmi, procedūras, bikses, diētas, šorti, maskas. Un ietišanās plēvē! Ja pretcelulīta industrija atdotu kaut desmito daļu Latvijai, finansu krīze tiktu uzvarēta. Bet nedos! Tā vietā dabūsim desmit jaunus produktus, kas padziļinās krīzi mūsu maciņos, bet nemazinās ticību brīnumam.

Izstrādāju plānu. No rīta – skrējieni. Tad kontrastduša, rīvēšanās, masāža, īpašais brīnumkrēms, brokastis – viens burkāns. Tad uzvilkt pretcelulīta šortus un kājas masējošās zeķubikses, doties uz procedūrām skaistumkopšanas salonā. Pusdienās vistas fileja bez sāls un divas salātlapas, pēc tam vizīte pie psihoterapeita. Kāpēc? Jo viss sākas galvā! Pat celulīts. Skriešus uz mājām, palēkdamās pa trepēm, slēdzot durvis veicu sēžas muskuļu sasprindzināšanas vingrinājumus. Atkal kontrastduša, pretcelulīta plāksteris uz dibena, tad stundu dziļi elpoju pie atvērtā loga, lai auksta gaisa cirkulācija liek asinīm straujāk izvest sārņus no mana organisma. Programmas turpinājumā – medus masāža. Sauja latviešu nacionālā dārguma uz stilbiem un izdauzīt no sevis visus nesmukumus, atceroties atsaukumi par šo procesu internetā. „Neieteiktu šo masāžu veikt, ja esat nolēmusi apmeklēt pirti vai baseinu, jo cilvēki padomās, ka jūs mājās kāds smagi sit.” Es nekur neiešu. Un vakariņas arī neēdīšu! Pēc sešiem ledusšķapī ir tikai sliktie tauki. Pie sienas pielīmēju reklāmu, kur redzams sačokurojies dibens ar uzrakstu „pirms” un blakus vingro pēcpsi ar uzrakstu „pēc”. Nu un, ka redzams, ka ne tikai dibens, bet pati sieviete nomainījies? Iedvesmojoši.

Tad mēs noticam citam brīnumlīdzeklim un ar jaunu sparpu turpinām cīņu.

No pēdējiem atklājumiem man patīk šitas – masāža ar rāpuļiem. „Mazās čūskas tiek izmantotas sejas masāžai, lielās – mugurai un dekoltē zonai. Ja tomēr čūsku terapijai

nevarat sadūšoties, piedāvā arī citu masāžas veidu – uz klienta pēdām novieto peles un žurkas.”

Varbūt ļaut tām žurkām arī krūtī iekost? Tonusam. Aiz šausmām kā krūtis paceļas, tā līdz mūža beigām nenošļūk!

Jā. Tātad esam nonākušas pie krūtīm.

Krūtis.

Pagrozījos pie spoguļa, paskatījos no viena sāna, no otra. No labās puses mazliet lielākas izskatās, vai ne? No priekšpusēs...

Nu, ko sliktu teikšu, ir jau labāk kā skolas laikā, kad mana draudzene jau ceturtajā klasē varēja slapjo krekliņu konkursā piedalīties, bet es lūdzu padomus žurnāliem, kā tās izaudzināt lielākas. Visu mūžu par to domāju. Lasu jaunākos zinātniskos un psiholoģiskos pētījumus. Lielas krūtis, lielas problēmas, mazas krūtis – lielas problēmas. Tāds secinājums.

Varbūt palīdzēs kāda brīnumziede?

Pavej! Natural Push Up – revolucionārs izrāviens ceļā uz mazu krūšu problēmu atrisināšanu.

Lietošana - regulāri 2 reizes dienā maigām apļveida kustībām iemasēt līdzekli krūšu ādā. 6 līdz 8 nedēļas pamasēt ādu (masāža, veidojot astotnieka formu) visā dekoltē zonā līdz plecu un kakla joslai. Ir ko noņemties.

Tad izlasīju sastāvu – raspodiņš, salvija, kosas, dadži, miltenes.

Ta būtu uzreiz rakstījuši – zāļu tēja! Bet to nevar, jo cena tāda, ka desmit krūšturus var nopirkt! Tad jau labāk iet pļavā un krūtis pret zāli paberzēt.

I lētāk sanāk, i brašo kaimiņmāju saimnieku var pārsteigt.

Sanāks arī impulsveida vakummasāža. Tas ir tad, kad sirds tik impulsīvi dauzās, krūtis izmisīgās ilgās saspringtas, bet apkārt – vakums, vakums, vakums...

Mīļie vīrieši, nu kāpēc tā ir?! Kad mēs lūdzam jūs ieskatīties mūsu sirds pašos dziļumos, jūs blenžat uz pupiem?!

Neatkarīgi no krūšu lieluma, zem tām ir sirds.

Maiguma gribas. Mūžīgo pavasari kārojas.

Pavasara jaukumu sabojā kioskā dzīvojošās draudzenes. Jā, jā. Visas manas draudzenes dzīvo tur. Santa, Ieva, Marta, Lilita. (*sieviešu žurnālu nosaukumi*)

Pavasārī viņas ir ļoti norūpējušās. Pavasarī visi žurnāli kliegtin kliez – drīz uz pludmali! Vai esi tam gatava? Kā ar celulītu? Kā ar ļenganu ādu un nošļukušajām krūtīm? Vai esi bijusi laba meitene, vai ziemā neesi par daudz rijusi un par ilgu pie televizora sēdējusi?

Palūko nu, sieviete, uz sevi pavasara saules nežēlīgajā gaismā! Vai vēders nav par lielu un dibens par mazu?

Šito salasoties, skaidrs ir viens – ja arī uzdrošināšos doties uz pludmali, tad ierakšos smiltīs tā, lai tikai pēdas ārā. Protams, tikai tad, ja nebūs nagu sēnīte piemetusies, vai papēži saplaisājuši.

Vasara.

Tad nu sēžu jūrmalas smiltīs zem saulesarga un pētu drosmnieces, kas izlikušas apskatei savus tik dažādos ķermeņus.

Vērojot dažāda vecuma sievietes sauļojamies, iedomājos, ko katra domā, kā jūtas.

16

„Bet dabīgi, ka vilkšu nost kleitu, mamm! Atšujies. Būtu man normāls peldkostīms.. Šitajā uzreiz var redzēt, ka pēc dēļa izskatos! Lai tagad skatās visa pasaule, ka es kā tāds resns un gluds baļķis apkārt vazājos. Labāk nemaz augšā necelties. Nu, bet dabīgi, ka es iešu peldēties, mamm! Protams, ka iešu visiem savas pumpas izrādīt... Lai tikai skatās un šausminās.

Ak, dievs, Viņš arī ir šeit! Izliekos, ka neredzu, neredzu, neredzu...

Viņš mani nepasveicināja!

Protams.

Kurš tad runāsies ar tādu resnu, gludu baļķi... „

20

„Viņš skatās... Un viņš... Viņš arī... Kārumnieki...

Bet tu, vecīt, neaizrijies savās siekalās.. Labi, ka pašā vecene uzmauca mīci uz acīm, citādi akls paliksi acis bolīdams...

Kad slapja no jūras atgriezīšos, pasaulošu muguriņu, tad „augšiņu“ noņemšu, vēderiņu pasaulošu...

Skatieties, skatieties, man nav par ko kaunēties...”

30

„Neskrien dēlī, vēl uz jūru! Saaukstēsies! Neņem nost cepurīti!

Sakarsīsi... Tepat smiltiņās paspēlējies. Re, tava lāpstīņa...

Labāk neteikšu pēc kā tie divi pakalniņi izskatās... Tik maziņš, bet jau vīrietis...

Ieroc, ieroc mammīti smiltīs. Tāds vēders pēc dzemdībām atkāries mammītei, ka tiešām labāk smiltīs paslēpties...”

40

Hmm.. Seši jauni sprigani augumiņi volejbola laukumā...

Vislabāk man patīk tas, ar tumšajiem matiem, ar platajiem pleciem, ar spalvu taciņu no nabas līdz....

Izmēram neesot nozīmes?! ..Nu, nu...

Tieši mans skatiens to izmēru ietekmē, zēniņ... Jā, jā, uz tevi skatos... Vai tu nebūtu tik jauks un nepasniegtu dāmai ūdeni?

Esmu tā izslāpusi...

50

Re, re, šamējai vēl lielāks celulīts, nekā tev! Tā kā nav ko vaimanāt, draudzenīt. Man?

Es un celulīts, tas nav savienojams.

Paskaties, tai pa labi, tai ar nošļukušajiem pupiem, tai ir riktīga apelsīna miziņa!
Drīzāk, meliorācijas shēma tā ir.
Kaut kas jādara? Ko nu vairs... Pat buldozers pāri pārbraukdams mūsu krunkas
neizlīdzinās.
Zini, kas mani mierina? Paskaties uz tiem diviem, kas aliņu sūc..
Hi.hi. Jā, mūsu lauleņi ir vēl resnāki!
Manējam sirds klapē nost. A tavējam? Kuņģis? Bet protams...
Drīz būs klāt „Prostamol uno“ laiks.

60

Neskrien tik ātri, bērniņ. Omīte piekususi.
Es te pasēdēšu, tu smiltiņās paspēlējies..
Nē, nē, omīti nevajag aprakt!
Vēl nevajag.

Izklaides pludmalē beidzas un atkal jāatgriežas mājās, kur sagaida tikai pašas atspulgs
spogulī.
Stāvot pie spoguļa un uzsākot ikdienas mantru „Esmu tik skaista, tik talantīga un
īpaša”, skaudri sajutu, ka tas nelīdz. Jau desmit gadus nepalīdz! Labi, ka ir internets, ir
informācija un padomi sievietēm jebkurai dzīves situācijai.
Es pierakstījos uz konsultāciju plastiskās ķirurģijas klīnikā. Redziet, atzinos. Tur nemaz
tik vienkārši nevar tikt. Liela rinda.
Bet es ne jau kaut ko griezt uzreiz domāju, nē!
Internetā bija rakstīts par filleru injekcijām. Filleri ir šķidrie implantīti. Tas izklausās tik
skaisti – filleri. Filleri – mana nesmukuma killeri.
Tātad – tikai uz konsultāciju.
Pakonsultējos tā, ka atcerēties negribas. Tikai jūsu dēļ izstāstīšu.

Sākās jau reģistratūrā.
Kā jūs domājat, ko viņi tur nosēdinājuši? Jaunāko kosmētisko operāciju uzskates
līdzekli. Lai pat nemēģina man iestāstīt, ka tās ir reāls eksemplārs. Tikai reklāma, tā ir
tikai reklāma, tā es murmināju, ejot garām vestibila spogulim. Jā, jā, tur ir liels
spogulis. Tā teikt, kundzīt, paskaties vēlreiz un skriešus pie daktera!
Tuvojos ceturtajam krūšu izmēram un izmociju savu vārdu.
Šī man jautā - cik gadu? Kas tas par stulbu jautājumu?! Gribas blaut, kas jums par
daļu, bet saņēmos būt atklāta. Vismaz aptuveni.
Kā man kādreiz patika šis jautājums! Es pateicu – 39 un dzirdēju – izskaties jaunāka,
daudz jaunāka. Tagad man jāsaka 50, lai kaut ko tādu dzirdētu!
Kā tā vecene reģistratūrā uz mani skatījās! Droši vien pētīja, cik naudas ienāks par
manis labošanu. Bet valodiņa tik mīļa, tik laipna.
Uzmācas ar padomiem kā atrast kabinetu. Varētu padomāt, ka krunkas uz sejas
automātiski nozīmē, ka smadzeņu krokas vairs nestrādā! Interesanti, vai pati maz
atrastu, droši vien no ādas sastiepšanas operācijas galvu nevar pagrozīt. Es muguru
iztaisnojusi devos prom pa gaiteni, izlasot visas reklāmas.

Jā, man patīk palasīt! Uzmundrina. Dod cerību.
Atradu vajadzīgo kabinetu. Cipars 13. Skan iedvesmojoši.
Nolēmu, ka man jābūt labā omā.
Nepievienošos šitām drūmajām sejām, kas te rindā sakārtojušās! „Par ko ciešam meitenes? Nejūtamies gana smukas, ko?”
Laikam joks neizdevās... Varbūt baidās smaidīt, lai krunciņas neizveidojas. Mūsu mentalitāte palīdz saglabāt gludas sejas, tas ir fakts. Arī klimats. Aukstā vidē gaļa ilgāk glabājas.
Vīrieši mēroties ar krāniņiem... Esat ievērojušas – sievietes mērās ar krūtīm! Jā, jā.
Jutu, kā mēs tur rindiņā sēžam un neuzkrītoši pētām viena otru. Apdomājam, ko šī un ko tā atnākusi pielabot. Lai neiedomātos, ka ciešu dēļ maza krūšu izmēra, es saspiedu roku augšstilbus pie sāniem un noliecos uz priekšu. Lūk, šitā! Tā izveidojas jauka krūšu bedrīte, krūtis izskatās lielākas. Tā es daru kopš pusaudzes gadiem. Zināt šito triku? Rekomendēju. Pamēģiniet! Darbā, pieejot pie kolēģa galdiņa, turiet abās rokās dokumentu, liecieties uz leju „Esmu sagatavojusi visu nepieciešamo.” Redzu, viņš atbild. Un jūs jūtat, viņš tiešām redz. Beidzot ieraudzīja! Tad jūs griežaties, matus eleganti papurinot. Kad esat pagriezušas muguru, jūs drīkstat atbrīvot rokas, lai ar vienu atglaustu matus un līganā solī, sasprindzinot dibena muskuļus, dodaties ikdienišķajā gājienā starp kabinetā salikto galdu rindu. Uz mirkli jūs esat kā modele Armani tērpu skatē. Tad atkal varat sabrukt uz krēsla, nomest kurpes pagaldē un daudzīt datora klaviatūru līdz nodilst nagi.

Karsts gan bija tai klīnikā. Varbūt speciāli, lai mēs tur sažūstam, sakrītamies un, kad tiekam speciālista kabinetā, tiešām bail uz sevi skatīties. Sausas ādas sindroms esot diagnoze visām ofisa darbiniecēm. Tāpēc svarīga ir ūdens iegāde!
Visas esat redzējušas to reklāmu, kur pelēkā, pelēkā kantorī, kur pelēkas, pelēkas kantoristes sēž, parādās Viņš – brašais ūdens nesējs?
Visas atdzīvojas! Visas atplaukst.
Ne jau ūdens dēļ, protams, kaut gan pēc tam droši vien ātri izdzer to mučeli, jo ir izslāpušas. Izslāpušas pēc sapņa, pēc piedzīvojuma, pēc trīsām sirdī un ķermenī.
Sievietes sasapņojas. Gaisā virmo alkas un cerības. Sapņiem ir vienalga, kādā ķermenī viņi māj. Sapnī aizmirstas riepa uz vēdera un neieliktais silikons krūtīs.
Tikai vienu brašu ūdens piegādātāju dienā un asinsrite uzlabojas!

Manus sapņus pārtrauca aicinājums ārsta kabinetā.
Beidzot varēju savas problēmozonas parādīt speciālistam.
Tikusi ārsta kabinetā, pilnībā uzticu savu ķermeni viņa vērīgajam skatienam. Tas tik ir skatieniņš! Kā skalpelis. Redzams, kā viņš jau ir atšķēlis no manis visu lieko, šo to klāt pielicis, apgriezis, pielīdzinājis.
Sajutos kā zīmējums uz tāfeles un gara acīm redzēju, kā pati kopā ar dakteri abi tur stāvam un skatāmies.
Viņam rokā rādāmkociņš un viņš piebiksta manam vēderam.

DAKTERIS. Redzat šo tauku veidojumu?
ES (*domās.*) Ak, dievs.. Nu, redzu, redzu...

DAKTERIS. To mēs varētu likvidēt. (*piekrītoši māju.*) Tad palūkojiet uz gurniem! Nav slikti. (*Es nervozi ieķīķinos.*) BET – maza korekcija netraucētu, vai ne?

ES (*paraustu plecus un kautrīgi pasmaidu.*) Maza... Kaut pusi tur var nogriezt...

DAKTERIS. Kājas, kājas jums ir...

Es klusi skaitu lūgšanu – lūdzu, lūdzu, dakterīt, pasakiet, ka kājas gan man ideālas.

DAKTERIS. Tur vajadzēja bērībā piestrādāt, tagad nekas vairs nav labojams. Redzat, jums kājas veido X?

ES. Liels paldiesiņš, ka pateicāt...

Šausmās vēroju kā rādāmkociņš pieskaras sejai!

DAKTERIS. Dubultzods neveidojas. Pagaidām. Bet vaidziņi gan sākuši noslīdēt!

ES (*Gribēju pajokot.*) Vai tik uzacis nav par tuvu?

DAKTERIS. Šo labojumu veiksīm pie plakstiņu korekcijas. Redzat, sākuši pietūkt, drīz noslīdēs uz leju. Ieklausim pilnu labojumu kompleksu, ja reiz pielabojam pieri, vai ne? Jums taču nepatīk šī rīva taisni pa vidu, tad varam arī visu citu pie reizes. Tas ir izdevīgāk. Maksā par divām operācijām, trešo saņem par velti. Lasījāt par mūsu šīmēneša piedāvājumu?

Es skatījos uz zīmējumu un redzēju sevi ar sarkanām svītrām pielabotu. Labi, ka atzīme nav apakšā..

DAKTERIS. Zinātne iet uz priekšu milzu soļiem. Kāda kosmētikas ražošanas firma ir atklājusi jaunu veidu kā cīnīties ar pārāk jūtīgu ādu ap acīm. Ir iespēja acis pārstādīt uz kādu citu, ne tik jūtīgu vietu.

Tad es pagību. Un redzēju sapni.

Pēc dzemdībām ārstu komisija aplūko bērniņu – ups, meitenīte... Nekas, nekas, nebēdāji, mammīt, tūlīt sapotēsīm – pret resnumu, pret spalvainām kājām, tās ir obligātās potes. Varat izvēlēties un par saviem līdzekļiem – pret sausu ādu, blaugznām, lūztošiem nagiem. Te ir tabletītes, ko dosiet meitiņai visu mūžu pret mainīgu garastāvokli, pret vēlmi iepirkties un raudāšanu, romantiskas filmas skatoties. Bet pret aukstumpumpām, kas spēj sabojāt vakaru pat ar vislabāko tērpu un perfektāko augumu, jums potes ir? Tikai šķidrā veidā? Dodiet! Slāpst! Jutu kā mutē ietek ūdens un atjēdzos klīnikas uzgaidāmajā telpā. Caur miglaino skatienu redzēju gludas sejas, kas ar skatieniem tausta manu augumu. Dzirdēju balsis. „Neko tādu neredz.” „Varbūt tās pataloģijas ir zem apgērba?” „Droši vien visa ar spalvām noaugusi?” „Varbūt aste?”

„Esot bijušas tādas, pat ar zvīnainu ādu!”

Pieslējos kājās. Ziniet ko, raganas? Lieciet savus kuplos dibenus uz slotām un prom! Prom! Lai jūsu resnos pupus zibens sasper!

Ārā streipuļojot parādīju mēli tai manekenei reģistratūrā.

Izvilkos no klīnikas kā salauzta un savus miesas gabaliņus novietoju atpūsties uz soliņa. Atpūsties, padomāt, savākties.

O! Garām slavenais TV žurnālists Domburs pagāja! Viņš nepaskatījās ne uz vienu no manām daļām. Nav brīnums.

Aizvēru acis, mēģināju atslābināties, bet Domburs nepazuda. Tikai nevajag padomāt, ka es ar Jāni kaut ko tādu... nē. Vismaz šajā reizē nē. Iedomājos sevi viņam līdzās

televīzijā. Kā tas būtu?

DOMBURŠOVŠ

DOMBURS. Meklējot krīzes iemeslus valstī, esam nonākuši pie secinājuma, ka viens no cēloņiem ir dažādu daļu nespēja sastrādāties, tāpēc izstrādātie ideāli un mērķi netiek īstenoti praksē. Esmu uzaicinājis viesos pārstāvjus no Sievietes ministrijas. Galvas departaments, Gurnu aģentūra, Vēdera departaments. Es gribu dzirdēt tiešu un skaidru atbildi, bez jebkādas demagoģijas, jūs tievējat?

GALVA. Vispirms es gribētu ielūkoties šīs problēmas vēsturē. Jau gadsimtiem ilgi sieviete tiek pakļauta sabiedrības spiedienam par to, kādai viņai jābūt gan iekšēji, gan ārēji.

DOMBURS. Īsāk!

GALVA. Sieviete tiek pozicionēta kā pēctecības nodrošinājums.

GURNI (*miedz ar aci Domburam.*) Par to sīkāk mēs varētu parunāt intīmākā gaisotnē.

DOMBURS. Te nevajadzētu piesaukt kaut kādu absurdu sabiedrības viedokli. Jūs sievietes pašas gribat būt slaidas un skaistas. Solījumus par tādām kļūt esam dzirdējuši jau daudzus gadus. Runājiert skaidru valodu. Nosauciet termiņus.

VĒDERS. Tā jau nav, ka nekas nav darīts. Esam nomainījuši barošanās racionu. Nenoliedzami, tas tapis liesāks. Lai arī rezultāts patlaban nav redzams, Galvas izvēlētais virziens principā apstiprināts arī mūsu departamentā.

DOMBURS. Konkrētu termiņu lūdzu!

GALVA. Tievējam! Darām visu iespējamo! Dažkārt arī neiespējamo...

VĒDERS. Ha! Ha! Melojat! Kurš vakar tik ilgi kavējās pie bulciņu stenda?! Skatījās, iztēlojās kūciņu savā mutē, lēnām slīdam...

GALVA. Notika īssavienojums! Tā mēdz būt pie sistēmas pārslodzes. Kļūda tika izlabota.

DOMBURS. Kļūdīties vairs nedrīkstam, starptautiskie novērotāji nenovērš skatienu.

GALVA. Tā nav mana vaina! Vēders pieprasa!

VĒDERS. Es? Es neko! Paskaties uz šiem treknajiem Gurniem! Tiem tiek viss labums! Visa sasodītā tauku kārtā ir tur!

GURNI. Man rezerves ir akūti nepieciešamas. Mans departaments ir atbildīgs par auglību. Jūs gribat nomērdēt badā nākamās paaudzes? Tieši vēdera nepārvaramās kaprīzes noved mūsu ekonomiku galīgā bietē!

VĒDERS. Izdzīvo tas, kurš kaut ko uzkrāj!

Galva. Kā tad! Pajautāsim Jānim, vai viņam patīk šitie uzkrājumi? Vai tu guli tikai ar tievām meitenēm?

DOMBURS. Šī raidījuma tēma nav mana gaume, bet jūsu nespēja vienoties kopīgam mērķim kļūt par ideālo sievieti!

GALVA. Jāni, vai tev patīk gudras blondīnes?

GURNI. Jāni, tu gribētu man iekniebt?

VĒDERS. Varbūt labāk viņš gribētu izmaksāt vakariņas un brokastis?

GURNI. Bet kam būs jāstrādā, lai tās brokastis nopelnītu, to esi aizmirsis, ko?

VĒDERS Taisnība, Jāni, ka vīriešiem mīlestība iet caur vēderu?

GURNI. Bet realizējas caur citu vietu?

DOMBURS. Kas notiek Latvijā?!

GALVA. Lūk, tas arī notiek. Galva nespēj pakaļu uzvarēt...

Kaut ko saldu uzkost sagribējās.

Jāiet uz bufeti.

Starprīdis.

2

Satiku vienu paziņu kafejnīcā. Viņa stāstīja par savas klases salidojumu. Sākumā viņai radušās šaubas, vai ienākusi pareizā telpā. Visapkārt kaut kādi sveši cilvēki. Tad atpazinusi savas klases meitenes, bet tā arī nav varējusi saprast, kas tie par resnvēderainiem onkuļiem ar plikiem pauriem. Izrādās, tie ir puisi, kuru dēļ skolas laikā gan spilvenā raudāts, gan krūšturis polsterēts!

Mēs, meitenes, turamies, ne?

Turamies, ta turamies, tikai tie balsti tik trausli un nestabili.

Bail novecot, jā, es to atzīstu. Nelīdz visādas prātulas, ka dzīve ar vecumu nebeidzas. Ādas elastība ta beidzas!

Redzu jauniešu sejas un atceros kā mēs, trīs draudzenes, kādā meiteņu iedzeršanas un klačošanās pasākumā nolēmām īstenot nepiepildītos jaunības sapņus. Realizēt vienu pasākumu, par kuru vienmēr ir domāts, bet nekad tas nav izdarīts. Leksim vagonā, kamēr vilciens nav aizgājis!

Mazliet kauns gan atcerēties šo pasākumu, jo es netrāpīju vagonā, bet paliku uz sliedēm ar sasistiem ceļgaliem, tēlaini izsakoties.

Mans plāns bija tāds. Kopš pusaudzē gadiem esmu gribējusi būt kopā ar alternatīvajiem, ar tiem, kas spēj būt izaicinoši un ne tādi kā pārējie. Ja sāktu dzīvi no jauna, gribētu būt ar tiem melnā tērptajiem gotu jauniešiem, kas staigā ar krustiem rotājušies, bālām sejām un melni sakrāsotām acīm. Savos 16 man bija aizliegts ģērbt melnu, jo mammai ļoti nepatika melna krāsa. Un es biju ļoti paklausīga meita, vells lai parauj!

Tad nu nolēmu piedalīties kādā gotu pasākumā. Domāju, tur visi tādi sagrimmēti, es arī uzlikšu pabiezāku smiņķa kārtu, ieģērbšos viscaur melnā, pat melnu mežģīņu plīvurīti varu sejai priekšā pielikt.

Ilgi stāvēju pie spoguļa.

Blakus domās redzēju mammu nervu zāles dzerot. Bet es jutos neatkarīga un stipra.

Tāda jutos līdz brīdim, kad iekāpu taksometrā un taksists man tādai melni balti sakrāsotai pajautāja:

„Tad nu gan būs viena ekstrēma vecmeitu ballīte, kundzīt?“

Ne nu gluži cerēju, ka pajautās, vai drīkstu viena tik vēl uz ielas atrasties, bet nu tādu sitienu ar bomi arī nebiju gaidījusi. Sajutos kā veca geiša, kas brauc pie tādām pašām vēstures atliekām, lai pie balzama glāzes atcerētos jaunības grēkus. Bet – tā kā esmu audzināta iesākto paveikt līdz galam, drosmīgi devos iekšā klubā.

Pērkot biļeti nobrēcos: „Jā, tante arī grib izklaidēties! Palaiž garām, bērniņi, un iedod ķebli, kur apsēsties!“ Iedeva ar.

Tā nu sēžu pie bāra un varonīgi turos pie sava puslitra alus. Vajadzēja pieturēties, lai troksnis no ķebļa nenogāž. Sēžu nu kā veca gotiska ragana un noraugos, kā mazie velnēni priecājas. Ja mamma tagad mani redzētu, pirms daudziem gadiem būtu pati savu pusauga meitu te pa durvīm iegrūdusi, nevis jāvusi tagad pusmūžā blamēties. Cenšos saplūst ar tumsu, jo alu jau nu neizdzertu neatstāšu! Tāpēc vēl mirklīti jānoturās.

Tad es ieraudzīju Viņu! Nabaga zēniņš. Uzreiz var redzēt – cieš nelaimīgas mīlas mokas. Tāds sadrūmis, tieviņš, bāliņš. Alum arī naudiņas nepietiek.

Bet man naudiņa ir.

Nopirku alu, trīs reizes noklausījos nelaimīgās mīlas stāstu, uz sava pleca paraudāt jāvu, ārā pavemt izvedu un ar taxi uz mājām nogādāju. Taksometrā bija mirklis, kad gribēju viņu vest pie sevis, bet šo saldo vājuma brīdi sabojāja taksists, teikdams, ka grūti jau ar tiem bērniem esot. Turpmāk izvēlēšos tikai tādu taksometru pakalpojumus, kuriem uz durvīm rakstīts „Taksists prot turēt muti”.

Kad mazgāju nost grimu no savas sejas, iedomājos, ka ir lietas, kas nemainās. Gadi iet, bet es tik savācu nelaimes putnus, auklēju, padzirdu, spalvas uzbužinu un tad viņi aizlido. Šādās situācijās gadiem tiešām nav nozīmes.

Sameklēju nebaltai dienai atstātās dzēriena rezerves. Apdzēsu ugunsgrēku dvēselē un mēģināju ielīst vidusskolas izlaiduma kleitā. Jā, esmu saglabājusi gan skolas, gan augstskolas izlaiduma tērpu. Kāzu kleitu gan sagraizīju šķiršanās drudzī.

Vidusskolas kleitu neizdevās uzstiept, bet augstskolas izdevās – līdz gurniem.

Kādu brīdi mēģināju sev iestāstīt, ka arī kā blūzīte tā neizskatās slikti. Spogulis tam nenoticēja.

Šitajā mirklī mana dvēsele bija pilnīgos pelnos un es nolēmu ar rītdienu sākt jaunu dzīvi.

Sāku ar! Izvilku dīvānapakšā paspertos svarus, noslaucīju tiem putekļus un varonīgi kāpu virsū.

Nevar būt!!!!

Es par šiem svāriem lielu naudu samaksāju.

Šķībi, greizi, nepareizi! Melo!

Jāuzēd kaut kas salds, tad nomierināšos un izstrādāšu rūpīgu nākotnes plānu.

Starp citu, nav gluži tā, ka dzīvoju viena pati.

Mana dzīvesbiedra vārds ir PC Makintošs de Safari.

Viņš ir mans stiprais plecs, padomdevējs un sarunu biedrs.

Tātad – diēta.

[www. dieta.lv](http://www.dieta.lv)

Lasītākā ziņa – „12 dienas un 10 kg kā nebijuši.”

(1051 komentārs par pieredzēto un panākumiem)

1.diena – 1 litrs kefīrs un viena ēdamkarote saulespuķu eļļa.

2.diena – 4 apelsīni un ēdamkarote saulespuķu eļļa

3.diena – pus kilo biezpiena, ēdamkarote eļļas

u.t.t.

Visādas negaršīgas lietas un vēl tā eļļa.

Lai šito norītu, tiešām ar eļļu rīkle jāiesmērē...
Palasos vēlreiz komentārus, kur sievietes dalās pieredzē un iesaka viena otrai, kādas vēl riebeklības mutē jābāž.
Jūs ko?! Šitā mocās vairāk kā tūkstots Latvijas sieviešu?!
Lasu tālāk.
Šveices diēta.
Ekstremāla diēta ar ekstremāliem rezultātiem. Ilgums – cik spējat izturēt.
Latviešu sieviete spēj izturēt daudz un ilgi.
Es iedomājos, ka guļu zārkā un apkārt draudzenes apspriežas –paskat, cik lieliski novājējusi! Un fantastiskās diētas noslēpumu paņems līdzī kapā, neliete tāda!
Uz kapa būs rakstīts „Dzīvo diētiski, mirsti tievs!”
Un sērojošie tuvinieki metīs trīs smilšu sauļas ar domu – kaut dzīvoji resna, vismaz nomiri slaida...
Nē, nē. Nē!
Un nevajag mani dzīt uz sporta zāli! Tā jau tur grūti, plus visu laiku spogulī uz savu tizlumu jāskatās.
Es labāk pacentīšos novājēt, dzenoties pēc laimes, ķerot lielo iespēju un skrienot pakaļ laikam.

Labi, ka ir mājas.
Aizveram durvis, uzvelkam vecās ērtās čības.
Esmu sākusi valkāt treniņbikses mājās! Agrāk ko tādu pat iedomāties nevarēju. Esam tak lasījušas visus viedos padomus par seksīgajiem mājas tērpiem, kas neļauj atslābt laulības dzīvei.
Bet ja tādas dzīves vairs nav? Ko tad? Sēdēt logā tajā halātiņā un cerēt, ka pretējās mājas kaimiņam ir binoklis?
Par tiem logiem runājot. Nesen pretējā mājā ievācās daži jaunekļi. Laikam studentīni. Puiši ekonomiski, aizkari logiem nav priekšā un viss ir redzams. Tā nu sēžu, vēroju un redzu viņus pošamies uz ballīti.
Meitenes, viņi arī grozās pie spoguļa! Viņi pat izmēģina deju soļus!
Reiz redzēju, kā viens spoguļa priekšā cilā hanteles. Viņš tik cerīgi pēc vingrinājuma pētīja, vai muskulis tapis lielāks, ka sapratu – arī puišiem ir sirds krūtīs. Dažkārt gan ir licies – jo lielāki un spēcīgāki krūšu muskuļi, jo mazāka un vārgāka sirds zem tiem.
Bojevikus skatāties? Es skatos tikai sākuma daļu, kur lielais stiprais vīrietis zaudē mīļoto un tad dodas visiem sliktajiem sadod pa purnu. Tad es izslēdzu un sapņoju, kā būtu, ja mīļotā nebūtu aizgājusi bojā. Nekas nav jāatbiej. Muskuļainais spēkavīrs strādā dārzā. Tad viņa mīļotā sauc palīgā salabot sulu spiedi. Viņš nāk, bet aparātu nemaz necenšas salabot. Viņš izspiež apelsīnu sulu ar savām stiprajām rokām vien. Paņem apelsīnu un tā saspiež!

Kā ieslēdzu televizoru, uzreiz atceros, ka ir arī ledusskapis.
Tādi kā divi draugi sazvērnieki. Tu apsēdies, iekārtojies ērtāk, droši turi rokās pulti, pat pagūsti nopriecāties, ka nav neviena ar kuru tajā jādalās, bet vienalga neatstāj mierā doma, ka kaut kā pietrūkst. Cauri jebkādam televizora skaļumam dzirdama aicinošā ledusskapja sanēšana. Viņš aicina, lūdz. „Nāc, tikai paskaties manī, tev obligāti nav

viss jāizēd! Tikai atnāc un apskaties.”

Es aizeju, apskatos.

Pēc sešiem ledusskapī ir tikai sliktie tauki! Līdz sešiem tur ir labie, pēc sešiem sliktie.

Es jums pastāstīšu vēl vienu sapni.

Ir krietni pāri desmitiem. Es sēžu pie televizora, dzeru alu un ēdu čipšus. Skatos filmu, domās redzu sevi darām „To” ar Bredu Pitu un viņam patīk mans apaļais alus puncītis. Piezvanu draudzenei.

Viņa skatās TV, dzer vīnu un piekož treknos sieru un dara „to” ar vampīrpuiši no modernās vampīrsāgas „Krēsla”. Manā sapnī vampīriem nākušas modē tādas treknākas asintiņas un formīgākas sievietes, lai ir riktīgi apaļumi, kur iekosties.

Paskatos pa logu un redzu daudz gaišu logu. Aiz katra sēž kāda sieviete, skatās, ko grib, dzer un ēd, ko grib un cik grib, un dara „to” ar ko grib un kā grib.

Aiz laimes aizmirstam skūt kājas un paduses, neatjaunojam nolūzušos mākslīgos nagus.

Tāda laimīga apaļa pasaule. Esam apaļas kā zemeslodes un mūsos ir viss, kas nepieciešams laimei!

Bet tad piezvana draudzene. Viņa raud. Viņu neviens nemīl.

Viņai ir likas kājas un droši vien smirdot pa gabalu, lai arī cik dārgas smaržas lietojot.

Viņa esot resna un neglīta. Nu, taisnību sakot tā arī ir, bet viņa ir mana draudzene.

Ko es viņai varu ieteikt? Palasīt kādu žurnālu? Bet tur uz vāka

„Esi slaida un laimīga!”

Atverot ir raksts – „Desmit seksta pozas, kas palīdz noslēpt jūsu ķermeņa nepilnības”. „Dikti” patika tas rakstiņš. Lai tā autore pieliek klāt savu foto pilnā augumā. Tad lai dod padomus – nodzēsiet gaismu, ievelciet vēderu, neelpojiet, atliecieties, lai krūtis izskatās lielākas un kustiniet gurnus tik ātri, lai nepamana celulītu!

Un sapurieniet matus priekšā savai neglītajai sejai!

Un skaļi klieciet no baudas!

Gribētos redzēt, kā tādā pozā vispār var pakliegt.

Ja nu vienīgi no sāpēm.

Bet ko lai atbildu savai raudošajai draudzenei?

Varbūt ieteikt paskatīties TV?

ŠOVS BRĪNUMZEME

RAIDĪJUMA VADĪTĀJA:

Pie mums šodien viesos Lieliskā Sieviete, kas ar rīcību pierādījusi – nekas nav neiespējams! Vajag tikai gribēt un tu vari kļūt par ko vēlies! Ar aplausiem aicināsim mūsu viešņu! Sagaidām! Sēdieties!

Mēs visas redzam, cik jūs esat perfekta un nevainojami daiļa.

Vai skatītājas man piekūrīt? Nekautrēsīsimies skaļi apliecināt savu atbalstu! (*zālē aplausi un uzmundrinoši saucieni*) Jā! Jā! Bet – kāda jūs bijāt? Nekautrējieties! Mums visām ir pazīstama lielā vēdera un mazo krūšu sajūta. Sajūta, ka esam pelnījušas citu ķermeni un citu dzīvi ar to. Mēs esam tā vērtas, vai ne? Kāda jūs bijāt? Palīdzēšu. Jūs bijāt resna! Nekautrējieties par to. Zāle, atbalstīsim viešņu. (*Zāle klie dz „tu biji resna!, „tu biji resna!”*)

Bet tagad vairs tāda neesat! Kāpēc? Ko jūs izdarījāt? Jums grūti izteikt šo vārdu? Jūs izoperējāt sev kuņģi! Malacis! (*Zāle klie dz „urā!”*) Kuņģis liek mums ēst un ēst, ved prom no mūsu cēlajiem mērķiem! Bet mūsu viešņa neapstājās pie sasniegtā! (*Zālē dzirdama murdoņa „vai tas var būt?”, „neiespējam”*) Viņa kritiski aplūkoja savus gurnus! Nost ar resno dibenu! Nost ar to!

(*Zāle klie dz „nost ar resnām pakajām!”*) Kas vainīgs pie šiem taukiem? Pareizi, reproduktīvie orgāni! Mūsu varone izoperēja dzemdi! Pareizi darījāt, dārgā! Palūkosīsimies uz sevi māsas, cik daudzām no mums dzemdības sabojājušas augumus? Teiksim visas reizē! Mēs neesam dzemdes! (*Zāle piebalso*) Mēs neesam vairošanās mašīnas! Jūs māc šaubas? Bērniņus un mīlestību gribas? Mūsu studijas viešņa izoperēja sev arī smadzenes! Tagad viņa ir slaida un laimīga! (*Zālē visi pielec kājās un aplaudē, skan „bravo”*) Aplaudēsim viņai un pierakstīsim klīnikas telefona nummuru! Zvaniet un par jums parūpēsies labākie speciālisti!

Bail man no tiem speciālistiem, no visādiem profesionāļiem savā nozarē. Tu ieej veikalā, tur tev profesionāla pārdevēja saka skaļu „Labdien!” un profesionāli nodomā – plati gurni, šauri pleci, piedāvāšu neuzkrītošas krāsas svārkus un blūzīti ar rišām, lai noslēpj savas dīvainības un staigā laimīga uz kosmētikas nodaļu, kur profesionāli parūpēsies par viņas plānajiem matiem un iedos pretgrumbu krēmu, lai pēc diviem gadiem nav kauns uz ielas rādīties.

Varbūt drīz speciālisti laidīs pārdošanā špricīšu komplektu sievietei ar lozungu „Pierē botulīns, vēnās – vitamīns!”

Pagaidām ar mani viss ir kārtībā!

Kājas noskūtas, ciskas izmasētas, krūtis ar īpašo liftinga krēmu iesmērētas. Mazliet acis sāp, tas ir normāli, ja cilvēks tik daudz laika pavadīja pie datora.

Datora izgudrotājs pilnīgi noteikti ir bijis vīrietis, jo šitā ierīce nav paredzēta sievietēm! Citādi tam būtu ekrāna saudzētājs ar spoguļa efektu. Pele ar nagu spodrinātāju. Katrā pusē vannītes roku skalošanai. Lejā pumeka paklājiņš, kur noberzt papēžus, un blakus kāju vannītes ar zāļu tējām. Aromterapijas taustiņš klaviatūrā.

Virš ekrāna – plauktiņš pašam nepieciešamākajam – lūpu zīmūlītis, lūpkrāsa, acu zīmūlītis, tuša, vaigu krāsa, acu ēnas, pūderis, korektors, smaržīgas, nagu spīdums, nagu laka, rezerves zeķubikses, tamponi, ieliktnīši parastām biksītēm, tangiem, stringiem, melnai veļai... Pašas sēžam uz velotrenažiera.

Reiz devos uz tirgu iepirkties.

Meita ciemos taisījās, tie tagad reti svētki, jo kā jau moderna un pastāvīga meitene, viņa ārzemēs mācās. Tā nu klīdu gar letēm, kalorijas skaitīdama un konservantus atpazīdama, līdz zivju nodaļā ieraugu klasesbiedreni. Neko nezināju par viņas dzīves gaitām, bet nebrīnos viņu tur ieraugot. Augstām skolām nebija piemērota.

Tā kā neesmu augstprātīga nemaz, nolēmu laipni parunāties. Kad viņa nobrēcās kolēģei, lai pieskata precī, jo viņa dosies kafijas pauzē, arī neiebildu. Tā nu sēžam, dzeram kafiju un runājamies. Precīzāk, es dzeru kafiju, viņa runā – par to, kā devusies uz lielpilsētu laimi meklēt, kā tirgū iekārtojusies, jau 24 gadu strādājot, ka dēls mācās par apsargu. Lai samulsinātu viņu un iegūtu pauzi pastāstīt par savu lielisko dzīvi un nākotnes izredzēm, uzdevu jautājumu – kā viņa sadzīvo ar savu ķermeni, un ar to, ka noveco?

Zivju sievas monologs.

Darba zirga ķermenis man ir. Tā vot. Varbūt sievietes ķermenis noveco, bet zirgs mūžam darbaspējīgs, zinies. A kamēr kustās, tikām viss čikeniekā. Vienreiz te iekūlās kaut kāda dāmīte, veica aptauju, kura ķermeņa vieta mūs pašas apmierina? Vot, kas tas par stulbu jautājumu! Staigā te gar žāvētām zivēm un uzdod šitādu te.. Es viņai iedevu pataustīt to vietu, točna. Re, šito muskuli! No kā tas ir, zini? Da nezini, vot. Ko domājies, man te šitas Švarcnēgers kastes cilā? Pati esmu tas nēģers. Kad es biju jauns meitiets, tad es ar vien rok ņem kast, ar otr turēj to sūda leti, ar kāju kaķi paspēr nostāk. Jaunība, joptvai. Aste gredzenā un tik dur dziedādams uz priekšu. Va ta domā pa to, ko dar? Nee. Un i lab. A vot, ka nu i veca un resna, ta sēž pie siļķu mucas un brīnās, kā tas johaidī gadījies, ka visa dzīve sadirsta? Par to vot jādomā, nevis ķermeni, zinies. Vienmēr es bijusi liela sieviete. Ja kāds teica, ka resna, tā parādīju savu kulaku un viņš uzreiz mainīj viedokli. Laba cilvēka nevar būt par daudz, tā teic mans tēvs, un tā viņš! Sieviete. Da vēl tagad nesaprotu, es sieviete vai nee. Jārukā vienalga, sieviet esi vai neesi. Kad es redzu tās, kā viņas, cacas, te vazājamies, nu, apskrienās dūša, apskrienās. Viņas te ar saviem sunīšiem, es te ar savām zivīm. Tād tā dzīv i. Es neko, es tik paceļ augstāk zuti, vai nopucē ikru burciņu, lai spīd. A šamējās tur lakatiņus degunam priekšā. Reku, smirdot. Būtu labāk savus pārsmiņķētos ģīmjus piesegušas, a ta pat beigtai zivij acis sprāgst ārā no šausmām. Pret to smak nekas nelīdz, tā viņš i. Reiz man iedev vien, teic, īpaš ziepīt, noņem smaks visādas. Pamēģināju. Tā berzos, ka putas šķīd uz visām pusēm. Zin, ziepīt pēc tam smirdēj pēc manis, a es – kā parasti. Tā, vot. A domā, negribas būt smukai? Kā nu negribas. A no gribēšanas vien pupi lielāki neizaugs, zinies! Uzradās viens mīlētājs man. Jā, jā, ir man ar šitā intīmā dzīve. Izbijis jūrnieks bija, zinies. Teica, ka es esot kā jūra – liela, viļņaina un pēc zivīm ožot. Bišķu pakuģoja uz manis un pazuda dzīves vētrās, vot. Nokāsa savus ikrus manī un aiztinās. Tagad tāda jauna mode te tirgū, ievēroj, jauniņās strādā cimdos. Vai ta agrāk ko tādu varēj iedomāties? Manim tam nav jēg, rokas tāpat, paskaties, kā ar zvīnām. Viens krāvējs te smeļ, maīta, ka ņemšot mani uz pirti līdzī kā suku. Un nevis kā, nu to krieviski, bet asu beržamo. A ta es apvainotos, ja no tā krievu vārda. Varbūt arī neapvainotos.. Zinies, asaras acīs saskrienās. Tā ir, vot, atnāk cilvēks, uzdod tev jautājumu kā

cilvēkam, nevis pārdevējai un tad viņa aiziet un tu paliec kā zivs sausumā muti plātīdama.

Oi! Kā smējos, lasot, ka esot šitāds sāls skrubis. Padomā, skrubina sev nost netīrumus ar sāli! Es katru dienu skrubēju lasi un siļķes.

Baigais zivju spa man šite. Pašai rokām tādas sāls vannas...

Tā sāls no pirkstu galiem man līdz kāju pirkstiem iesūkusies!

Ja zupai sāli vajag, man tik pirkstu tur iemērkot un sāļums i.

Un asaras makten sāļas. Jā, nu gadās, ka es paraud ar. A ko.

Brīžam sāk likties, ka es piedzim ar kaut kur te, starp zivju kastēm un kad nomiršu, mani izmetīs pie pārpalikumiem. Bet nevar daudz blaut, manam tagadējam mužikam netīk, ja acis sarkanas.

Kā zivij.

Ta vīrietis jau gribētu gan, lai mēs i kā zivs – āda mūžīg gluda, mute vienmēr ciet, a acis vienmēr ieplestas: „Vai mīļais, cik tu man stiprs un izveicīgs zvejnieks!”

Mēs ar sievieti šitāds zivs iezieš ar eļļu, lai spīd, jo cilvēkiem patīk apetelīgs izskats. Pašai ar nebūtu pa ļaunu ieziesties, a, mož pircējs uzrastos. A es pārdotos ar! Skaidrs kā diena, ka šitas muži ar mani pametīs kā cauru laivu!

Zin, vīrietis nez kāpēc domā, ka pietiek pabraukāt pāris reizes pupus un mans ķermenis atdzīvosies. Ne sūda! Dažkārt es guļu kā plekste un gaidu, ka tā šūpošan beigsies un es varēšu atslīdēt savas kājas uz spilven un atpūsties.

Izgulēties gribas. Tā prasti, vienkārši izgulēties.

Bet kur nu. Jāslejš vien sava miesa augšā un jādzen darbā.

Jā, man nav brīvdienas. Nē. Meloju. Divas ir.

Mēs nestrādājam Jāņos un Ziemassvētkos.

A tā es tik rukā. Mans ķermenis rukā bez brīvdienām, vot.

Klausoties, paslēpu zem galda savus mākslīgos nagus. Mana plātīšanās par savu lielisko dzīvi izpalika.

Aizvilkos mājās, izņēmu no ķeseles siļķi un tā apraudājos!

Manas asaras arī ir sāļas. Man nebija žēl viņas, nē. Tā tikai mums smalkos ofisos sēžot, liekas, ka tur tirgū, veikalos aiz letes, ir kaut kādas savādākas būtnes kā mēs. Nē, mēs visas gribam būt mīlētas.

Naivi ceram, ka tieši skaistums būs tas, kā dēļ mīlēs.

Atceros, reiz mana mazā meitiņa pieglaudās un teica: „Mammīt, tu esi tik skaista!” Es nebiju tikko pārnākusi no frizētavas, vai nopirkusi jaunu kostīmu. Es biju pankūkas izcepusi un buču bērnam iedevusi.

Bērnībā skatījos kā mana mamma krāso matus. Toreiz jau nebija visādas smalkas krāsu paciņas, frizētavās bija rindas. Mammai bija tāda liela pudele ar uzrakstu „Rubīns” krievu valodā. Pieredzējusi padomju sieviete ar šīs pudeles palīdzību sev ieguva kastaņkrāsas matus, vai, ja nenorītēja viss gludi, lillīgus. Tad mamma uztina matus uz lieliem plastmasas ruļļiem, aptina galvu ar lakatiņu un gāja gulēt. Katru vakaru. Katru darbadienas rītu cēlās agrāk par pārējiem, ievēdoja matus, vilka gaišu blūzīti ar mežģinīti vai kādu rišu, klasiskos padomju kantora svārkus un devās uz darbu.

Mamma bija pati skaistākā sieviete uz pasaules.
Tētis viņu mīlēja. Ar visiem ruļļiem. Tajos laikos neviens neko nezināja par celulītu un liekajām kāju spalvām. Tētis par manējām teica – ka spalvainas kājas liecinot par kaislīgu dabu. Tagad es to kaislo dabu izpaužu cīņā ar tām spalvām.
Godīgi teikšu – ja sāktu dzīvi no jauna, nekad nepieskartos ar žileti savām kājām. Lai arī kādas, tās ir manas! Tagad pļauju kā zāli tās spalvas, bet šīs tik niezēdamas lien ārā arvien kuplākā skaitā!

Ko pasaule grib no mums?
Izplēst matus, atsūkt taukus, izstiept ādu?!
Paliek balta, trausla dvēselīte kā latviešu tautas dziesmā.
Ne velti mēs mīlam Dziesmu un deju svētkus. Savelkam vīrsū brunčus, villaines, piespraužam bizes un vainadziņus uzmaucam.
Visas kuplas un smukas. Un uz brīdi aizmirstam pielūgt senās latviešu dievības -
Matiņskuvi, miziņgrauzi, krunciņnīdi.

Klīnikā rindā sēžot ievēroju sievieti musulmaņu tērpā. Kad visus baida ar islamu, mierinu sevi ar domu, ka tad staigāsim šitādos tērpos, kur tikai acis ārā un jutīsimies vienlīdzīgākas. Visas vienādi trīstūrainas, viss skaistums būs jāmāk caur acīm izstarot. Varbūt nāks modē iekšējais starojums? Skaistums, tā teikt, no iekšām nācis, caur acīm izplatīsies un glābs pasauli.
Varbūt tomēr viņa bija teroriste, kuras mērķis darīt galu rietumnieciskajam jaunības kultam? Ja uzsprāgtu tāda klīnika, nevarētu identificēt, kura ķermeņa daļa kuram pieder, jo visas tik vienādi ideālas un pareizas.
Varbūt der paskatīties uz sevi vēlreiz?
Ieskatīties dziļāk aiz spoguļa.
Tā esmu es.
Tā esi tu.
Tādas mēs esam.
MĒS ESAM!
Tas ir galvenais.
Mīlestība dzīvo jebkādā ķermeņa formā.
Riepa ap vēderu var kalpot kā glābšanas riņķis, ja ir humora izjūta un dzīvesprieks!